

Sygn. akt: I C 514/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2018 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Katarzyna Wencka
Protokolant:	Katarzyna Pawluczuk

po rozpoznaniu w dniu 25 czerwca 2018 roku w Bielsku Podlaskim

na rozprawie

sprawy z powództwa **M. K.**

przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę kwoty 1 000 złotych

I. Oddala powództwo.

II. Zasądza od powoda M. K. na rzecz pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 197 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 514/18

UZASADNIENIE

Powód M. K. wniósł pozew przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. domagając się zapłaty kwoty 1.000 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 13 października 2014 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych. Zaznaczył, że dochodzona przez niego należność jest częściowa.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że w dniu 28 lipca 2014 roku w K. W. doszło do wypadku drogowego, w wyniku którego samochód ciężarowy uderzył w bramę wjazdową na jego posesję, powodując uszkodzenia bramy i trzech słupów oraz niszcząc płot. Wskazał, że pozwany ubezpieczyciel częściowo uwzględnił roszczenie powoda, odmawiając podwyższenia odszkodowania i wypłaty pozostałej kwoty.

Pozwany Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia a nadto zakwestionował zasadność przedmiotowego żądania.

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

W sprawie bezspornym było, że w dniu 28 lipca 2014 roku w K. W. doszło do wypadku drogowego, w wyniku którego samochód marki S. uszkodził bramę wjazdową prowadzącą do posesji powoda M. K.. Powód w dniu 12 września 2014 roku zgłosił szkodę do pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. przesyłając kalkulację naprawy uszkodzonej bramy, z której wynikało, że całościowy koszt naprawy uszkodzonej bramy wynosi 3683,85 zł. W odpowiedzi, pozwany uznał koszty naprawy uszkodzonej bramy do wysokości 1703,55 zł, a następnie w dniu 13 listopada 2014 roku wydał decyzję przyznając M. K. odszkodowanie w kwocie 876,75 zł, informując jednocześnie o możliwości kwestionowania decyzji na drodze postępowania sądowego. W dniu 17 listopada 2014 roku pozwany (...) S.A. w W. przekazał na rachunek bankowy powoda odszkodowanie w kwocie 876,75 zł. W dniu 23 marca 2015 roku pozwany odwołał się od decyzji wydanej przez pozwanego, argumentując, że kwota przyznana tytułem odszkodowania jest niewystarczająca do pokrycia jego strat. Dnia 19 stycznia 2016 roku pozwany (...) S.A. w W. nie uznał odwołania powoda i odmówił wypłaty pozostałej kwoty. W dniu 11 grudnia 2017 roku powód wysłał do pozwanego faktury potwierdzające rzeczywisty koszt naprawy ogrodzenia a następnie wezwał pozwanego do zapłaty pozostałej części odszkodowania w kwocie 2588,50 zł. W odpowiedzi, pozwany odmówił wypłaty odszkodowania, podnosząc, że roszczenie powoda jest przedawnione.

W ocenie pozwanego bieg przedawnienia został przerwany i rozpoczął się na nowo od dnia 19 stycznia 2016 r.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się nieuzasadnione z uwagi na skuteczność zgłoszonego zarzutu przedawnienia.

Zgodnie z art. 117 kc, z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne. Przepis art. 120 § 1 zd. 1 kc stanowi, że bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. W literaturze przyjmuje się, że przez wymagalność roszczenia należy rozumieć dzień, w którym dłużnik może spełnić świadczenie w sposób zgodny z treścią zobowiązania. Stan wymagalności roszczenia powstaje w chwili, w której uprawniony może rozpocząć przymusową realizację, a powództwo o zasądzenie tego świadczenia nie będzie przedwczesne.

Zgodnie z treścią art. 819 § 1 i 3 kc roszczenia z umowy ubezpieczenia przedawniają się z upływem lat trzech. W wypadku ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej roszczenie poszkodowanego do ubezpieczyciela o odszkodowanie lub zadośćuczynienie przedawnia się z upływem terminu przewidzianego dla tego roszczenia w przepisach o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym lub wynikłą z niewykonania bądź nienależytego wykonania zobowiązania. Natomiast w myśl art. 442¹ § 1 kc roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się albo przy zachowaniu należytej staranności mógł się dowiedzieć o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia (...).

Zgodnie z treścią art. 123 § 1 pkt 1 kc bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Istotą przerywania biegu przedawnienia jest to, że termin przedawnienia przestaje upływać z chwilą zaistnienia okoliczności powodującej przerwę i nie biegnie (w sytuacji opisanej w art. 124 § 2 kc np. wniesienie powództwa w celu dochodzenia roszczenia) przez cały czas jej trwania. W myśl art. 819 § 4 kc bieg przedawnienia roszczenia o świadczenie do ubezpieczyciela przerywa się także przez zgłoszenie ubezpieczycielowi tego roszczenia lub przez zgłoszenie zdarzenia objętego ubezpieczeniem. Bieg przedawnienia rozpoczyna się na nowo od dnia, w którym zgłaszający roszczenie lub zdarzenie otrzymał na piśmie oświadczenie ubezpieczyciela o przyznaniu lub odmowie świadczenia.

Organami, o jakich mowa w art. 123 § 1 pkt 1 kc są bez wątpienia sądy powszechne, sądy polubowne oraz komornicy sądowi. Jak wskazał SN w wyroku z dnia 4 października 2006 r. (II CSK 202/06, Mon. Praw. 2006, nr 21, s. 1127)

czynność procesowa wtedy przerywa bieg przedawnienia, gdy można ją uznać za przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia.

Przenosząc cytowane przepisy na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, stosownie do treści art. 819 § 4 kc i art. 442¹ § 1 kc, że zgłoszenie szkody dokonane przez powoda w dniu 12 września 2014 roku przerwało trzyletni bieg przedawnienia roszczenia liczony od dnia 28 lipca 2014 roku, tj. od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Przedawnienie zaczęło biec na nowo od dnia, w którym zgłaszający roszczenie otrzymał na piśmie oświadczenie pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. o przyznaniu świadczenia w wysokości 876,75 zł. Przy czym termin ten liczyć należy od pierwszej decyzji spełnienia świadczenia. Ponawianie wezwań do zapłaty tych samych roszczeń chociaż w innej wysokości, odnośnie których wypowiedział się ubezpieczyciel nie rodzi skutku w postaci kolejnych przerwania biegu przedawnienia. Przyjęcie odmiennej oceny, że każde kolejne pismo kierowane do pozwanego ponawiające żądanie wcześniej niewypłaconych należności uniemożliwiłoby przedawnienie dochodzonego roszczenia.

Mając na uwadze powyższe należało uznać, że 3-letni termin przedawnienia, liczony od daty przyznania odszkodowania przez ubezpieczyciela upłynął z dniem 13 listopada 2017 roku. Najpóźniej termin przedawnienia można przyjąć w dniu 17 listopada 2017 roku, gdyż w dniu 17 listopada 2014 powód M. K. otrzymał przelew środków pieniężnych na wskazany rachunek bankowy. Z powyższego wynika zatem, że w dniu 17 listopada 2014 roku powód na pewno miał już wiedzę o treści decyzji wydanej przez Towarzystwo (...) S.A. w W.. Z uwagi na fakt, że w aktach sprawy brak jest dowodu doręczenia decyzji (...) S.A. w W. z dnia 13 listopada 2014 roku pozwanemu, należało uznać, że doręczenie nastąpiło w dniu otrzymania środków pieniężnych przez powoda, tj. w dniu 17 listopada 2014 r. (k. 23 – potwierdzenie otrzymania przelewu).

Podsumowując, stwierdzić należy, że w chwili wytoczenia powództwa, tj. w dniu 12 marca 2018 roku roszczenie było już przedawnione. Na mocy powołanych wyżej przepisów Sąd w pkt I wyroku oddalił powództwo.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął w pkt II wyroku stosownie do zasady odpowiedzialności za jego wynik, wyrażonej w art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 109 § 2 kpc, obciążając nimi w całości powoda, jako stronę przegrywającą proces. Na koszty procesu poniesione przez wygrywającego w niniejszej sprawie pozwanego złożyły się koszty zastępstwa procesowego w stawce minimalnej wynoszącej 180 zł, ustalone stosownie do wartości przedmiotu sporu w niniejszej sprawie, zgodnie z § 3 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804) oraz uiszczona opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w kwocie 17 zł ustalona na podstawie części IV załącznika do ustawy z dnia 16 listopada 2006 roku o opłacie skarbowej (Dz. U. 2012.1282. j.t.).